

Thinget, som ønsker at opretholde Stutterivæsenet, maa anstrænge sig for, at en Bevilling ikke træder frem, som vel ikke lægger Stamstutterivæsenets Bestaaen nogen Hindring i Veien, men som tyder hen paa, at dersom man ikke skulde blive enig med Regjeringen om en af to Ting, enten at forlænge Stamstutteriets Bestaaen ved Hjælp af nye Midler paa Finantsloven og Tillægsbevillinger til kommende Samlinger, eller at forlænge dets Bestaaen ved Lov, saa hører det op — jeg siger, de Medlemmer, som ikke ville dette, maae være imod Bevillingen; men de maae være derfor som ere enige om, at saafremt Stamstutteriet ikke kan vinde tilstrækkeligt Bifald hos Regjeringen og begge Thing til paany paa Finantsloven at faae de fornødne Midler til at kunne bestaae ud over den Prøvetid, som i Loven er fastsat, eller til i en ny Lov at faae fastsat nye Midler til dets Bestaaen, saa hører det op. Jeg hørte dernæst det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) meget stærkt angribe det Forslag, som er kommen fra Finantsudvalget, saaledes at han endog, troer jeg, sagde, at det var reent forkeert. (Klein: Det har jeg ikke sagt.) Ja, det gjør nu ikke meget, jeg troer nok, han sagde det var reent forkeert, men det var jo ialtsald kun eet Medlem af Thinget, og deraf faae man altid, at der idetmindste var et Medlem, der vilde forlange Stamstutteriets Bestaaen, selv om det ikke lyffedes at fremkalde nye Regler for det. (Klein: Nei!) Naa, det ærede Medlem ønsker altsaa ikke Stamstutteriets Bestaaen, hvis det ikke skulde lyffes at fremkalde nye Regler for dets Fortsættelse, efterat de Regler, som nu lovlig bestaae, ikke mere have nogen Gyldighed. Smidlertid ventede jeg, overbevist om, at vi ligeoverfor os i Regjeringen have en Minister, der ønsker at gaae i Fred og Ro. med os, at han idetmindste skulde have erkjendt den mæglende Stilling,

som Finantsudvalget her havde indtaget for ikke at lægge nogen Hindring i Veien, for at lade Sagen glide sin simple Gang, uden at behyrde Finantsloven med Udgifter, som vare uundvendige og ikke bleve levende under et Tryk af en i sig selv udløben Lov, nemlig Loven om Stamstutteriet, der udløber den 31te Marts næste Aar; men jeg hørte derimod, og det forbaufede mig, den ærede Minister tage Sagen ganske anderledes. Han sagde: „vi maae lægge Mærke til, at vi her staae for en Gjenstand, der har sin Historie, der ikke er bleven til ved Loven af 31te Marts 1852, der bestod før den Tid“, og et andet æret Medlem har tidligere sagt, hvad jeg ogsaa troer, den ærede Minister sagde: „vi skulle have stor Agtelse for det Bestaaende, det Bestaaende har en Ret, som man ikke maa røkke ved, og navnlig ikke — saaledes forstod jeg det — gennem Finantsloven. Hvad er nu dette Historiske, hvad ligger der i denne historiske Ret, hvad ligger der i dette Bestaaende, som vi ikke maae røkke ved, og hvorfor skulle vi ikke kunne røkke ved det gennem Finantsloven? Lad os først tage Landsstutteriets Historie; det var først bleven til ikke saa mange Aar før 1848, det var bleven til under egne Betingelser. Man var paa engang kommen til at lægge Mærke til, at der ikke i Landet fandtes tilstrækkelig store Heste til at forsyne Kavaller med Bespænding — det syntes man dengang om — og der kom derfor Hingste hertil fra Udlandet, der bleve stillede offentlig tilskue for hvem, der vilde see dem; det var de saakaldte Yorkshire Kavallerheste. De, der først kom frem, fandt egentlig ikke Bifald, de vare i Almindelighed ilde ansete, men imidlertid kom man over til at anskaffe Hingste af den Bestaaen og begyndte at anstille et Forsøg med, hvad der kunde komme ud af, at man bragte Hesteavlens Forbedring over i denne Retning.